

Arrest

nr. 274 493 van 22 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit en van Albanese origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 16 september 2021 en verzoekt op 20 september 2021 om internationale bescherming. Op 7 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 8 maart 2022 aangetekend aan verzoeker wordt betekend, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Kosuriq (gemeente Pejë) en bent u Kosovaars staatsburger. In april 2006 raakte uw familie verwickeld in een eigendomsgeschil met de familie B., die door het volledige dorp werd gevreesd omdat ze een bijzonder problematische familie is. In dit verband raakte u betrokken in een vechtpartij, waarna u een boete kreeg omdat u aanzien werd, volgens u onterecht, als aanstoker van het gevecht. Hierna zat de tegenpartij vol wraakgevoelens. U en uw familieleden werden door de tegenpartij geprovoceerd en lastig gevallen. Dit werd meermaals aan de politie gemeld, maar, behalve beloven dat ze zich ermee zou bezighouden en jullie en de tegenpartij hierover aanspreken, nam de politie jullie situatie niet serieus genoeg, hoewel jullie haar op het hart gedrukt hadden dat, zelfs al was er nog nooit een gewapende bedreiging geweest, de situatie ernstiger was dan ze die inschatte. Op 15 augustus 2006 escaleerde het conflict dan ook op dramatische wijze. U werd in het bijzijn van één van uw familieleden door de gebroeders D. en M. B. aan een brugge tegengehouden. Ze verhinderden u om verder te gaan en u zag dat één van hen naar een wapen greep. U was echter ook gewapend. U slaagde erin sneller van uw wapen gebruik te maken. Beide broers werden door u dodelijk getroffen. Drie dagen later gaf u zichzelf aan. Uiteindelijk werd u tot een gevangenisstraf van vijftien jaar veroordeeld, omdat u de grenzen van hetgeen als wettige zelfverdediging kon worden beschouwd had overschreden. Ten gevolge van deze gebeurtenis moest uw familie zich uit vrees voor de bloedwraak van de tegenpartij, die elke bemiddelingspoging resoluut afwees, opsluiten. Op een dag werd uw bijna zeventigjarige oom langs vaderskant door S., een neef van D. en M., zo hard geslagen dat hij enkele maanden later overleed. Meermaals deed uw familie van haar problemen met de B.'s melding. U herinnerde zich nog dat naar aanleiding van één van deze meldingen de politie bij de B.'s binnenviel. Er werden wapens gevonden en één van de broers van D. en M. werd veroordeeld tot een korte gevangenisstraf. U vermoedt ook dat S. naar aanleiding van de door hem toegebrachte slagen werd veroordeeld. Uiteindelijk zagen uw familieleden, die regelmatig door de tegenpartij werden bedreigd en die vaststelden dat de politie haar onvoldoende bescherming kon bieden, zich genoodzaakt om wegens de bloedvete Kosovo definitief te verlaten. Uw broer G. (x.xxx.xxx) verzocht op 9 september 2010 in België om internationale bescherming. Hem werd de vluchtelingenstatus op 7 februari 2011 toegekend. Uw vader T. (O.V. x.xxx.xxx) en uw zus V. (O.V. x.xxx.xxx) verzochten op 14 oktober 2011 om internationale bescherming. Uw moeder Fata (O.V. x.xxx.xxx) diende op 14 november 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Hen werd op 12 januari 2012 de vluchtelingenstatus toegekend. Tijdens uw gevangenschap ontving u via via regelmatig boodschappen vanwege de B.'s waarbij ze ermee dreigden u af te maken. Deze dreigementen gaf u niet aan, omdat u de kansen op een eventuele verzoening met de B.'s niet wenste te fnuiken, zelfs al bleken ook de verzoeningspogingen die na het vertrek van uw familieleden plaatsvonden vruchteloos. Op 17 januari 2020 werd u voorwaardelijk vrijgelaten. Op 18 augustus 2021 werden alle voorwaarden opgeheven. U heeft bijgevolg uw volledige straf uitgezeten. Sinds uw voorwaardelijke vrijlating verbleef u bij uw oom langs moederskant. U bleef voornamelijk binnen, uit schrik voor de bloedwraakzaak waarin u verwickeld bent. U kreeg immers nog steeds dreigberichten van de B.'s. Op 13 september 2021 vertrok u op illegale wijze naar België, waar u op 20 september 2021 om internationale bescherming verzocht. U verklaart bij terugkeer naar Kosovo wegens de bloedvete met de B.'s geen normaal leven te kunnen leiden, aangezien de B.'s geen enkele vorm van verzoening accepteren. U wijst er tevens op dat uw familie zich hier bevindt. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw rijbewijs; een Belgisch attest ter staving van uw gezinssamenstelling; het vonnis in eerste aanleg, geveld door de arrondissementsrechtbank van Pejë, waaruit blijkt dat u naar aanleiding van de dood van de gebroeders B. veroordeeld werd voor het delict 'overschrijding van de noodzakelijke verdediging' tot een celstraf van vijftien jaar; het arrest van het hooggerechtshof van Kosovo, waaruit blijkt dat zowel u als het parket laattijdig een beroep hebben ingediend tegen het voorgaande vonnis, waardoor het beroep werd verworpen; enkele artikels verschenen in de pers over uw zaak; enkele certificaten behaald tijdens uw detentie; en twee documenten in verband met uw (voorwaardelijke) vrijlating.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u van internationale bescherming uitgesloten moet worden.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

De in artikel 1, F (b) van de in de Vluchtelingenconventie vermelde uitsluitingsgrond houdt in dat een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf begaan heeft buiten het land van toevlucht voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten' dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Artikel 55/4 §1, eerste lid, (c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat 'een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.'

U erkende in Kosovo tot een gevangenisstraf van vijftien jaar veroordeeld te zijn geweest omdat u twee personen had gedood nadat u door hen met een wapen werd bedreigd. U verklaarde uit verdediging gehandeld te hebben.

Om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd moet rekening gehouden worden met de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, "Statement on Article 1F of the 1951 Convention", juli 2009, p. 12).

Uit het administratief dossier blijkt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig, niet-politiek misdrijf, hebt begaan, buiten het land van toevlucht.

De door u gepleegde feiten zoals deze blijken uit het vonnis, gevelde door de arrondissementsrechtbank van Pejë – u verklaarde dat de inhoud van het vonnis correct is, waarbij u zich bovendien kon vinden in de gevangenisstraf van vijftien jaar die u heeft gekregen, en dat de juridische procedures tegen u volledig correct zijn verlopen (CGVS, p. 3; p. 12-16) –, kunnen niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie. Zij hierbij vooreerst gewezen op het feit dat u meermaals met uw vuurwapen geschoten heeft waarbij u twee personen – D. vier keer en M. drie keer – heeft getroffen met hun dood als gevolg, om u te beschermen tegen een aanval die nog niet begonnen was. Deze gegevens worden door u niet betwist. U werd hiervoor in uw land van herkomst definitief veroordeeld tot een zware gevangenisstraf van vijftien jaar. Ook in België worden de feiten waarvoor u veroordeeld werd zwaar bestraft. Afhankelijk of er sprake was van intentie om te doden of niet, wordt doodslag, i.e. het doden met het oogmerk om te doden, bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (zie art. 393 van het Strafwetboek) en wordt het opzettelijk toebrengen van verwondingen of slagen, zonder oogmerk te doden maar met de dood als gevolg, bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar of een opsluiting van tien tot vijftien jaar indien hij de gewelddaden met voorbedachten rade heeft gepleegd (zie art. 401 van het Strafwetboek). Ook in andere jurisdicties worden dergelijke daden als een ernstig misdrijf beschouwd.

Uit uw verklaringen en de neergelegde documenten kan bovendien geenszins blijken dat politieke motieven een drijfveer vormden. Integendeel, de arrondissementsrechtbank van Pejë oordeelde dat een grondconflict aan de basis lag van hoogoplopende spanningen tussen uw familie en de familie B. waarbij D. en M. op 15 augustus 2006 op u en uw neef I. wraak wilden nemen waarna u hen met uw wapen dodelijk trof. Dit blijkt ook uit uw verklaringen (CGVS, p. 4). Bijgevolg is het misdrijf ook niet-politiek van aard.

De bewuste feiten vonden voorts plaats op 15 augustus 2006 in Kosovo, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd.

Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat de bewuste feiten een ernstig, niet-politiek misdrijf vormen in de zin van artikel 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie.

Hoewel u het niet eens was met de kwalificatie van uw misdaad door de Kosovaarse rechter – de rechter oordeelde dat u het strafdelict van ‘overschrijding van de noodzakelijke verdediging’ (‘le délit pénal de la défense nécessaire’ volgens de Franse vertaling van het vonnis) –, aangezien u naar eigen zeggen uit wettige zelfverdediging handelde, erkende u dat u in augustus 2006 twee personen had gedood. Uit de inhoud van het door u neergelegde vonnis blijkt dat u de grenzen van uw mogelijkheden om wettige zelfverdediging in te roepen heeft overschreden, onder meer omdat uw verdediging, met name het doden van uw twee belagers, disproportioneel was, aangezien u zich volgens het vonnis op een andere manier had kunnen verdedigen zonder uw belagers te doden (zie vertaling vonnis, p. 6). Deze door u gepleegde feiten kunnen ook door het Commissariaat-generaal niet als wettige zelfverdediging worden beschouwd. Wettige zelfverdediging kan immers slechts in bepaalde gevallen van toepassing zijn, wanneer cumulatief aan verschillende voorwaarden is voldaan. De interpretatie van de voorwaarden is zeer restrictief, om misbruik van de wettige zelfverdediging tegen te gaan. De voorwaarden om van wettige zelfverdediging te spreken zijn: 1) er moet sprake zijn van een imminent en onwettig gebruik van geweld tegen de persoon die zich verdedigt; 2) de persoon die zich verdedigt moet redelijk handelen; 3) de reactie van de persoon die zich verdedigt moet proportioneel zijn (zie EASO, practical Guide: Exclusion). Gelet op de door de Kosovaarse rechter vastgestelde disproportionaliteit van uw daden, waarbij u meermaals uw aanvallers dodelijk trof ofschoon hun aanval nog niet begonnen was, kan de door u gepleegde doodslag van twee personen bijgevolg niet als wettige zelfverdediging worden beschouwd.

U brengt evenmin andere verschoningsgronden aan die u kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid. Het feit dat u in Kosovo reeds veroordeeld werd en uw straf heeft uitgezeten en dat u spijt heeft, zoals uit het geheel van uw verklaringen kan opgemaakt worden, is op zich niet voldoende om te stellen dat de toepassing van een uitsluitingsgrond niet langer mogelijk is. Dat u uw straf heeft uitgezeten en dat u oprecht spijt lijkt te hebben, doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u in uw land van herkomst een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd, en dit buiten het opvangland en voorafgaand aan het indienen van het verzoek om internationale bescherming.

Om alle voorgaande redenen dient te worden besloten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land bent toegelaten als vluchteling, en u bijgevolg dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde uit vrees voor de bloedwraak vanwege de B.'s niet naar Kosovo te kunnen terugkeren.

Uit niets blijkt evenwel dat u voor de door u aangehaalde problemen met de familie B. geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen met de B.'s zou kunnen doen – op de hulp van of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

U verklaarde in dit verband immers persoonlijk de bedreigingen vanwege de B.'s niet te hebben aangeklaagd (CGVS, p. 11). U deed dit niet om de sowieso vruchteloze verzoeningspogingen tussen uw familie en de tegenpartij niet nog meer te hypothekeren (CGVS, p. 11) en in het verleden was ook al gebleken dat de Kosovaarse politie jullie problemen onvoldoende serieus nam, waardoor u uiteindelijk de twee broers heeft gedood en waardoor uw familie Kosovo moest verlaten (CGVS, p. 8-12).

Deze uitleg voor uw nalaten beroep te doen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden is echter niet voldoende. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de laatste keer dat uw familie de hulp van de politie heeft ingeroepen ergens in 2009, i.e. ongeveer dertien jaar geleden, gesitueerd moet worden (CGVS, p. 10). Sindsdien is de Kosovaarse politie verder in positieve zin geëvolueerd, hetgeen u erkende door te stellen dat klacht indienen makkelijker is geworden dan vroeger (CGVS, p. 11). Sinds maart 2012, i.e. na het toekennen van de vluchtelingenstatus aan uw familieleden, wordt Kosovo bovendien beschouwd als een veilig land van herkomst. Een land wordt als een veilig land van herkomst beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 (artikel 57/6/1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980). De vaststelling dat Kosovo als veilig land van herkomst wordt beschouwd, hangt onder meer af van het feit of dit land beschikt over een systeem van efficiënte sancties tegen vervolging of ernstige schade. De beoordeling die ertoe leidt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd, houdt rekening met de mate waarin dit land bescherming tegen vervolging en mishandeling biedt. Daartoe wordt er onderzocht of de personen die deze daden plegen, daadwerkelijk worden gestraft wanneer ze verantwoordelijk geacht worden voor de feiten in dat land (considerans nr. 42, Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))), en of dit land beschikt over een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schendingen van de rechten en vrijheden die worden gedefinieerd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en/of in het internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, en/of het VN-Verdrag tegen foltering (artikel 57/6/1, derde lid, van de wet van 15 december 1980; bijlage I van Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))). De doeltreffendheid van de bescherming van de autoriteiten van Kosovo werd aldus op voorhand onderzocht en Kosovo kan veilig in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 worden genoemd.

*Betreffende de doeltreffendheid van de bescherming blijkt bovendien uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan hier worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn via het zogenoemde Free Legal Aid Agency (FLAA). De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en*

bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er niet door u en uw familie gebruikte (CGVS, p. 12) mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politieinspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven beschreven actuele beschermingsmogelijkheden in Kosovo kan dan ook gesteld worden dat uit niets blijkt dat u bij eventuele veiligheidsproblemen ten gevolge van de bloedvete waarin u betrokken bent anno 2022 geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een terugkeer naar Kosovo voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat uw familie in België verblijft (CGVS, p. 16), is een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van het hebben van familie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is voorgaand motief niet relevant.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Kosovo. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aan uw identiteit en nationaliteit, aan de (context van de) door u gepleegde feiten, uw veroordeling, aan uw detentie, aan de tijdens deze periode behaalde diploma's en certificaten, aan uw voorwaardelijke vrijlating en aan het feit dat u hier in België bij familie verblijft, zoals door uw documenten werd aangetoond, wordt in deze beslissing niet getwijfeld.

C. Conclusie

*Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Luidens het verzoekschrift is de motivering *in casu* ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig en geeft de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weer waaraan zij ten grondslag ligt. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) heeft niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren rekening gehouden.

Volgens verzoeker stelt de verwerende partij dat Kosovo een veilig land van herkomst is, zonder rekening te houden met zijn concrete situatie, wat een onvoldoende motivering is. Gelet op de familievete waarin verzoeker verwickeld zit, kan gesteld worden dat ook zijn leven in gevaar is.

Vervolgens haalt verzoeker aan dat hij zeer duidelijk verklaard heeft dat hij in Kosovo in 2006 uit zelfverdediging handelde. Hij werpt op dat indien de aanval al zou begonnen zijn, hij was doodgeschoten en dat men kan stellen dat in zijn geval de aanval reeds begonnen was, aangezien de broers hem niet doorlieten en naar hun wapen grepen. Er waren tevens getuigen die verteld hebben dat verzoeker werd aangevallen. De broers haalden hun wapen boven, richtten het op verzoeker, die bijgevolg wel degelijk handelde uit wettelijke zelfverdediging.

Verzoeker wou tegen zijn veroordeling in eerste aanleg in beroep gaan, maar door een wijziging van termijn werd het beroep niet tijdig ingediend. De procureur heeft niet kunnen aantonen dat het om ernstige moord ging; hij werd niet gevolgd omdat zijn beschuldigingen ongegrond waren. Volgens verzoeker zijn er verzachtende omstandigheden aangenomen.

Hij stelt voorts dat zijn gehele familie als vluchteling is erkend omwille van dezelfde problematiek, waarin hij zelf de centrale figuur is. Er kan dan ook niet ontkend worden dat hij bij terugkeer naar Kosovo in gevaar is.

De verwerende partij verwijst naar de straffen voor dezelfde feiten in België maar doet hierbij, zo stelt verzoeker, geen onderzoek of de handeling niet onder wettelijke zelfverdediging zou vallen in België.

Vervolgens werpt verzoeker op dat hij wel degelijk heeft uitgelegd dat de politie in Kosovo niets gedaan heeft. Hij is meerdere malen naar de politie gegaan en heeft om bescherming gevraagd. Dat de politie nooit iets heeft gedaan, wordt volgens hem aangetoond door de constante bedreigingen die hij en zijn familie moesten ondergaan. De verwerende partij kan niet stellen dat zij dit niet als geloofwaardig beschouwt, aangezien zij aan de familieleden van verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend.

In Kosovo leeft men volgens de regels van de Kanun. De overheid grijpt niet in en laat dit gebeuren.

De verwijzing door de verwerende partij naar een website van het commissariaat-generaal kan niet als voldoende motivering worden beschouwd. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij geen verder onderzoek gevoerd naar de werking van de politie in verband met de bloedwraak die in Kosovo wordt gehanteerd. Het is volgens hem duidelijk dat de Kosovaarse politie nog steeds niet concreet vat heeft op deze bloedwraak.

Verzoeker is, gelet op de bloedwraak, de feiten en zijn veroordeling, in gevaar in Kosovo en kan dus niet teruggaan. Hij is van mening dat de verwerende partij niet kan stellen dat hij niet in gevaar is in Kosovo, aangezien hij de feiten in Kosovo heeft toegegeven, hiervoor is veroordeeld en zijn straf heeft uitgezeten. Er kan dus met zekerheid worden gesteld dat dit gebeurd is en het is ook zeker dat er bloedwraak zal worden genomen, aangezien dit als normaal wordt beschouwd in het land van herkomst. De verwerende partij weet dit niet, omdat zij geen onderzoek heeft gevoerd naar deze bloedwraak.

Verzoeker besluit dat hij onterecht wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De feiten waarvoor hij werd veroordeeld zijn gebeurd, maar er is geen concreet onderzoek gevoerd naar verzoekers stelling dat het om wettelijke zelfverdediging ging. De verwerende partij kan zich ook niet volledig baseren op het vonnis. Verzoeker is veroordeeld en heeft zijn straf uitgezeten; het ging niet om voorbedachte rade en hij heeft Kosovo niet verlaten om zijn straf niet te moeten uitvoeren. Dat hij nu opnieuw wordt gestraft, is volgens verzoeker strijdig met het *non bis in idem*-beginsel. Nog luidens het verzoekschrift had de verwerende partij moeten nagaan of verzoeker, in het licht van zijn persoonlijke situatie, nu in aanmerking zou komen voor de toepassing van artikel 48/3, dan wel van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Door dit niet te doen, bevat de bestreden beslissing geen afdoende motivering en komt zij tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing is naar het oordeel van verzoeker niet juist of juridisch aanvaardbaar, steunt op onwettige motieven en is niet behoorlijk naar recht gemotiveerd.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien de bestreden beslissing genomen werd op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D, van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. De Raad wijst erop dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève wordt uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Artikel 55/4, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Inzake de toepassing van artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève stelt het *UNHCR* dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het *UNHCR* dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (*UNHCR*, “*Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; *UNHCR*, *Statement on Article 1F of the 1951 Convention*, juli 2009, p. 12).

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoeker en uit het door hem neergelegde vonnis van de arrondissementsrechtbank van Pejë van 26 juni 2007 (administratief dossier, map documenten, stuk 5) blijkt dat hij in eerste aanleg veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijftien jaar, wegens “*overschrijding van de noodzakelijke verdediging*”. Verzoeker doodde twee personen met een wapen dat hij bij zich droeg, nadat hij door hen met een wapen werd bedreigd. Het beroep, ingesteld tegen deze beslissing bij het Hooggerechtshof van Kosovo, werd laattijdig ingediend, door zowel het parket als verzoeker, en werd dan ook terecht verworpen (administratief dossier, map documenten, stuk 6).

De Raad onderstreept dat de door verzoeker gepleegde feiten een zware misdaad uitmaken, die ook naar Belgisch recht zwaar wordt bestraft. Afhankelijk of er sprake is van de intentie om te doden of niet, wordt doodslag, *i.e.* het doden met het oogmerk om te doden, bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (artikel 393 van het Strafwetboek) en wordt het opzettelijk toebrengen van slagen of verwondingen, zonder oogmerk te doden maar met de dood tot gevolg, bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar of een opsluiting van tien tot vijftien jaar indien men de gewelddaden met voorbedachte rade heeft gepleegd (artikel 401 van het Strafwetboek). Ook in andere jurisdicties wordt een dergelijke daad als een ernstig misdrijf beschouwd. *In casu* blijkt uit het voorliggende vonnis dat verzoeker meermaals met zijn vuurwapen heeft geschoten waarbij hij twee personen – D. vier keer en diens broer M. drie keer – heeft getroffen met hun dood tot gevolg, nadat hij door hen met een wapen werd bedreigd. Deze gegevens worden door verzoeker niet betwist. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij aangaf dat de inhoud van het vonnis correct is, dat hij zich kon vinden in de gevangenisstraf en dat de juridische procedures tegen hem volledig correct zijn verlopen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud commissariaat-generaal, p. 3, 12-16).

Het gepleegde misdrijf is bovendien niet-politiek van aard. Immers, uit het vonnis blijkt genoegzaam dat een grondconflict aan de basis lag van hoogoplopende spanningen tussen verzoekers familie en de familie B., waar twee broers van de laatste familie op 15 augustus 2006 op verzoeker en diens neef I. wraak wilden nemen, waarna verzoeker de beide broers met zijn wapen dodelijk trof.

De bewuste feiten vonden voorts plaats in Kosovo in 2006, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens verzoeker tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Uit hetgeen voorafgaat kan niet worden ontkend dat verzoeker een ernstig, niet-politiek misdrijf pleegde in de zin van artikel 1, F, b), van het Verdrag van Genève.

Waar verzoeker thans nog steeds aanvoert dan hij uit wettelijke zelfverdediging handelde, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat:

“Uit de inhoud van het door u neergelegde vonnis blijkt dat u de grenzen van uw mogelijkheden om wettige zelfverdediging in te roepen heeft overschreden, onder meer omdat uw verdediging, met name het doden van uw twee belagers, disproportioneel was, aangezien u zich volgens het vonnis op een andere manier had kunnen verdedigen zonder uw belagers te doden (zie vertaling vonnis, p. 6). Deze door u gepleegde feiten kunnen ook door het Commissariaat-generaal niet als wettige zelfverdediging worden beschouwd. Wettige zelfverdediging kan immers slechts in bepaalde gevallen van toepassing zijn, wanneer cumulatief aan verschillende voorwaarden is voldaan. De interpretatie van de voorwaarden is zeer restrictief, om misbruik van de wettige zelfverdediging tegen te gaan. De voorwaarden om van wettige zelfverdediging te spreken zijn: 1) er moet sprake zijn van een imminent en onwettig gebruik van geweld tegen de persoon die zich verdedigt; 2) de persoon die zich verdedigt moet redelijk handelen; 3) de reactie van de persoon die zich verdedigt moet proportioneel zijn (zie EASO, practical Guide: Exclusion). Gelet op de door de Kosovaarse rechter vastgestelde disproportionaliteit van uw daden, waarbij u meermaals uw aanvallers dodelijk trof ofschoon hun aanval nog niet begonnen was, kan de door u gepleegde doodslag van twee personen bijgevolg niet als wettige zelfverdediging worden beschouwd.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift oppert, heeft de commissaris-generaal wel degelijk concreet onderzocht of er sprake is van wettelijke zelfverdediging. De Raad treedt de appreciatie en conclusie, zoals onderbouwd in bovenstaande overweging, bij en is dan ook van oordeel dat er *in casu* geen sprake was van wettelijke zelfverdediging. Verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen van zijn afgelegde verklaring dat hij uit wettelijke zelfverdediging handelde, zonder de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Dergelijk verweer volstaat geenszins. Uit het voorliggende vonnis, waarin verzoeker veroordeeld werd wegens het strafrechtelijk delict “*overschrijding van de noodzakelijke verdediging*”, blijkt dat er wel enigszins sprake was van verdediging maar dat deze disproportioneel was en dat verzoeker zich op een andere manier had kunnen verdedigen. In zoverre verzoekers betoog in wezen een kritiek is op het vonnis in eerste aanleg, volstaat het op te merken dat verzoekers beroep tegen dit vonnis verworpen is wegens laattijdigheid en dat dit vonnis dan ook definitief is.

Uit het administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2 (dat een onleesbare uitprint bevat van de website advo-recht.be, waarna de Raad het artikel zelf raadpleegde), blijkt dat de voorwaarden om van wettige zelfverdediging te kunnen spreken in België de volgende zijn: er moet een onrechtmatige aanval

zijn, de aanval moet onafwendbaar zijn, de aanval moet tegen personen gericht zijn en de reactie moet proportioneel zijn. De laatste voorwaarde is waar *in casu* het schoentje net wringt. Zoals uit het voorliggende vonnis genoegzaam naar voren komt, was de reactie van verzoeker niet proportioneel, waardoor er, ook naar Belgisch recht, geen sprake kan zijn van wettige zelfverdediging.

Evenmin liggen er andere verschoningsgronden voor. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen:

“U brengt evenmin andere verschoningsgronden aan die u kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid. Het feit dat u in Kosovo reeds veroordeeld werd en uw straf heeft uitgezeten en dat u spijt heeft, zoals uit het geheel van uw verklaringen kan opgemaakt worden, is op zich niet voldoende om te stellen dat de toepassing van een uitsluitingsgrond niet langer mogelijk is. Dat u uw straf heeft uitgezeten en dat u oprecht spijt lijkt te hebben, doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u in uw land van herkomst een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd, en dit buiten het opvangland en voorafgaand aan het indienen van het verzoek om internationale bescherming.”

Het gegeven dat verzoeker zijn straf heeft ondergaan (en dat hij spijt heeft) doet op geen enkele wijze afbreuk aan de ernst van het misdrijf of de niet-politieke aard ervan. Hierbij kan overigens nuttig worden verwezen naar de factoren die het UNHCR, in richtlijnen die specifiek focussen op de toepassing van de uitsluitingsclausules, zelf opnoemt ter zake en waarbij het ondergaan hebben van een straf niet wordt vermeld (UNHCR, *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, randnr. 14-15; *Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, p.14-16). Het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij in zijn land van herkomst een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het gegeven dat de straf werd uitgezeten doet voorts evenmin afbreuk aan de vastgestelde individuele betrokkenheid en verantwoordelijkheid van verzoeker, waarbij ook verzachtende omstandigheden in rekening werden gebracht.

Waar verzoeker stelt dat hij, doordat hij wordt uitgesloten van internationale bescherming, voor een tweede keer wordt gestraft, hetgeen volgens hem strijdig is met het *non bis in idem*-beginsel, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Het *adagium* “*non bis in idem*” belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

Dat er *in casu* verzachtende omstandigheden, te weten de leeftijd van verzoeker, zijn slechte economische situatie, zijn blanco strafblad, het bekennen van schuld en van het strafdelict alsook zijn correct gedrag tijdens de procedure, in aanmerking werden genomen in het vonnis, neemt nog niet weg dat verzoeker, ofschoon door hen uitgedaagd, twee personen met zijn vuurwapen meermaals trof en hiermee om het leven bracht en dat zijn handelen disproportioneel was.

Op basis van hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan, buiten het land van toevlucht en voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling. Verzoeker dient dan ook te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, alsook van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Dat familieleden van verzoeker reeds in België als vluchteling zijn erkend, vermag aan de uitsluiting op geen enkele wijze afbreuk te doen.

2.3.4. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is er, gelet op de ernstige redenen om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule op hem van toepassing, in hoofde van de verwerende partij geen verplichting om uitspraak te doen over het bestaan in verzoekers hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

De Raad is er zich van bewust dat artikel 1, F, van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht, is de Raad van oordeel dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De argumentatie in het verzoekschrift dat het commissariaat-generaal geen verder onderzoek heeft gevoerd naar de bloedwraak waarin verzoeker verwickeld is, naar (de werking van de politie in verband met) bloedwraak in Kosovo en dat wordt gesteld dat Kosovo een veilig land van herkomst is zonder met zijn concrete situatie rekening te houden, is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.3.5. Het advies, vervat in de bestreden beslissing, vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4, van diezelfde wet. Krachtens deze bepalingen verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij, met toepassing van artikel 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Kosovo.

Betreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord, waarbij hij werd bijgestaan door zijn advocaat en in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is en tijdens dit persoonlijk onderhoud werd verzoeker uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid dat hij zou worden uitgesloten van internationale bescherming op basis van zijn verklaringen over de feiten die hij heeft aangehaald. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker al dan niet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van huidig beroep kan er geen uitspraak worden gedaan over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.3.9. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS